

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 80 0 К 072890 17 Кжж
Бања Лука, 16.03.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Весне Антонић као предсједнице вијећа, Обрена Бужанина и др Вељка Икановића као чланова вијећа, уз учешће Соње Матић као записничара, у кривичном предмету против оптуженог М.В. због кривичног дјела оштећење или повлашћивање повјерилаца из члана 262. став 3. у вези са ставом 2. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби окружног јавног тужиоца из Бијељине, изјављеној против пресуде Окружног суда у Бијељини број: 80 0 К 072890 17 Кж од 05.12.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 16.03.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба окружног јавног тужиоца из Бијељине и потврђује пресуда Окружног суда у Бијељини број: 80 0 К 072890 17 Кж од 05.12.2017. године.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бијељини број 80 0 К 072890 16 К од 02.10.2017. године оглашен је кривим оптужени М.В. због кривичног дјела оштећење или повлашћивање повјерилаца из члана 262. став 3. у вези са ставом 2. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 49/03, 108/04, 37/06, 73/10, 1/12 и 37/13; у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године. Обавезан је да плати паушални износ трошкова кривичног поступка од 150,00 КМ, док је оштећени Т.К. д.о.о. Б. са имовинскоправним захтјевом упућен у парницу.

У поступку по жалби браниоца оптуженог на цитирану пресуду, Окружни суд у Бијељини је пресудом број: 80 0 К 072890 17 Кж од 05.12.2017. године, поводом те жалбе, а по службеној дужности, преиначио пресуду Основног суда у Бијељини број 80 0 К 072890 16 К од 02.10.2017. године, тако што је оптужени М.В., на основу члана 298. тачка а) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 51/12 и 91/17; у даљем тексту ЗКП РС), ослобођен оптужбе да је на начин описан у диспозитиву оптужнице и изреци пресуде учинио кривично дјело оштећење или повлашћивање повјерилаца из члана 262. став 3. у вези са ставом 2. КЗ РС.

Одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда, а оштећени Т.К. д.о.о. Б. је са имовинскоправним захтјевом упућен у парницу.

Против те пресуде жалбу је благовремено изјавио окружни јавни тужилац из Бијељине због повреде Кривичног закона и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, с приједлогом да Врховни суд Републике Српске жалбу уважи, побијану пресуду укине или преиначи тако што ће оптуженог огласити кривим за наведено кривично дјело и казнити по закону.

Одговор на жалбу окружног јавног тужиоца поднио је бранилац оптуженог М.Љ.С., адвокат из Б., те предложио да се жалба окружног јавног тужиоца у Бијељини као неоснована одбије и потврди пресуда другостепеног суда.

Сједницу трећестепеног вијећа овај суд је, сходном примјеном одредби члана 318. став 1. у вези са чланом 333. став 2. ЗКП РС одржао без обавјештавања странака и браниоца, с обзиром да тужилац у жалби, а ни бранилац оптуженог у одговору на жалбу тужиоца нису тражили да буду обавјештени о сједници вијећа.

Испитујући побијану другостепену пресуду сходном примјеном одредби члана 320. ЗКП РС у дијелу који се жалбом побија, а по службеној дужности и у дијелу да ли је на штету оптуженог повријеђен Кривични закон, овај суд је одлучио као у изреци пресуде из слиједећих разлога:

Супротно жалбеним тврдњама, по оцјени овог суда, образложење побијане пресуде није захваћено битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС у облику недостатка разлога о одлучним чињеницама, како се то жалбом истиче.

Наиме, имајући у виду да је законски основ по коме је донесена побијана пресуда, садржан у одредбама члана 298. тачка а) ЗКП РС и манифестује се у томе да дјело које је предмет оптужбе није кривично дјело (према чињеничном опису дјела у диспозитиву оптужнице), ирелевантни су аргументи жалбе по којима се наведени облик битне повреде одредаба кривичног поступка гради на тези да је образложење побијане пресуде паушално јер се не бави конкретном анализом исказа саслушаних свједока и проведених материјалних доказа, а првенствено анализом обављеног вјештачења по вјештаку економске струке. Ово из разлога што доношење ослобађајуће пресуде по том основу обавезује суд да у образложењу пресуде наведе разлоге за такав закључак, прецизирањем на јасан и недвосмислен начин оних битних елемената бића кривичног дјела који нису садржани у чињеничном опису оптужнице. При томе се у образложењу пресуде суд неће бавити оцјеном доказа с аспекта чињеница од одлучног значаја које структуришу елементе бића кривичног дјела које је предмет оптужбе и чињеница које идентификују оптуженог као извршиоца тог дјела, како се то жалбом сугерише, јер таква структура образложења ослобађајуће пресуде би била нужна да је та пресуда донесена по основу из тачке в) истог законског прописа, који се огледа у томе да није доказано да је оптужени починио кривично дјело за које је оптужен.

Побијана пресуда је закључак да дјело које је предмет оптужбе не манифестује све законске елементе бића кривичног дјела оштећење или повлашћивање повјерилаца из члана 262. став 3. у вези са ставом 2. КЗ РС образложила наводећи да у чињеничном опису дјела у изреци побијане пресуде није садржана објективна чињеница да је

оптужени радњу извршења дјела (уплата дијела новчаних средстава од продаје некретнина и опреме у износу од 82.900,00 КМ на властити рачун умјесто на жиро рачун предузећа) предузео у ситуацији када је предузеће (у коме је имао својство одговорног лица) постало неспособно за плаћање, а нити субјективна страна кривичног дјела у погледу ове околности, која се огледа у томе да је оптужени знао и био свјестан да је предузеће постало неспособно за плаћање. На овај начин је побијана пресуда дала разлоге за одлучну чињеницу на којој се заснива закључак те пресуде да дјело које је предмет оптужбе законом није прописано као кривично дјело, а те разлоге као мјеродавно образложење прихвата у цјелости и овај суд. Слиједом тога неоснована је тврдња жалбе да је образложење побијане пресуде захваћено битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС у облику недостатка разлога о одлучним чињеницама.

Жалбеним аргументима, изнесеним у прилог тврдње о повреди Кривичног закона у корист оптуженог, није доведена у питање ни правилност правне оцјене чињеничног описа дјела у диспозитиву оптужнице и изреци првостепене пресуде, која оцјена је резултирала закључком побијане другостепене пресуде да такав чињенични опис не одражава битне елементе бића кривичног дјела оштећење или повлашћивање повјерилаца из члана 262. став 3. у вези става 2. КЗ РС.

Наиме, према диспозицији одредбе члана 262. КЗ РС, за све облике кривичног дјела оштећење или повлашћивање повјерилаца, који су прописани овом законском одредбом, потребан је умишљај као облик виности, који обухвата свијест учиниоца да је субјект привредног пословања постао неспособан за плаћање, а када је у питању онај облик кривичног дјела који је садржан у ставу 2. цитиране законске одредбе, тражи се и намјера изигравања повјерилаца са посљедицом оштећења најмање једног повјериоца.

Закључак побијане другостепене пресуде по коме чињенични опис дјела у изреци првостепене пресуде не садржи чињенице из којих произлази да је оптужени наведену радњу извршења дјела предузео у ситуацији када је предузеће постало неспособно за плаћање, нити да је оптужени знао и био свјестан тог инсолвентног стања предузећа, жалба оспорава тврдећи да је на страни оптуженог постојала јасна и са умишљајем предузета преварна радња с циљем изигравања потраживања оштећеног д.о.о. Т.К. и ако је био свјестан чињенице да је предузеће М. д.о.о. Б. постало неспособно за плаћање.

Намјера изигравања повјериоца (наведеног привредног субјекта), као један од субјективних елемената бића предметног кривичног дјела је садржана у чињеничном опису дјела првостепене пресуде (што није спорно ни за другостепени, а ни овај суд), међутим када је у питању свјесна компонента умишљаја овог кривичног дјела, која се огледа у знању оптуженог о инсолвентном стању предузећа у коме има својство одговорног лица, приговор жалбе се своди на неаргументовану тврдњу по којој чињенични опис дјела садржи овај субјективни елемент бића кривичног дјела, па се овакав паушални приговор не може прихватити као основан, јер жалба не конкретизује онај дио чињеничног описа дјела из којег (према жалбеној тврдњи) произлази свјест оптуженог о инсолвентности наведеног предузећа.

На основу изложеног овај суд налази да нема мјеста приговору жалбе заснованом на тврдњи да је побијаном пресудом повријеђен Кривични закон у корист оптуженог, јер када је у чињеничном опису дјела у оптужници изостао опис умишљајног облика

виности оптуженог, који обухвата знање о инсолвентном стању предузећа у коме је он одговорно лице, онда је правилан закључак побијане другостепене пресуде да такав чињенични опис не одражава све битне елементе бића кривичног дјела оштећење или повлашћивање повјерилаца из члана 262. став 3. у вези става 2. КЗ РС.

Код таквог утврђења, другостепени суд је правилно примјенио закон када је поводом жалбе браниоца оптуженог преиначио првостепену осуђујућу пресуду, тако што је донио пресуду којом се оптужени на основу одредби члана 298. тачка а) ЗКП РС ослобађа од оптужбе да је починио наведено кривично дјело.

Из изнијетих разлога жалба окружног јавног тужиоца на побијану пресуду другостепеног суда се показује као неоснована, на што се и у одговору браниоца оптуженог на ту жалбу оправдано указује, па је овај суд одлучио као у изреци, те жалбу окружног јавног тужиоца, сходном примјеном одредбе члана 327. ЗКП РС, одбио као неосновану и побијану пресуду потврдио.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић